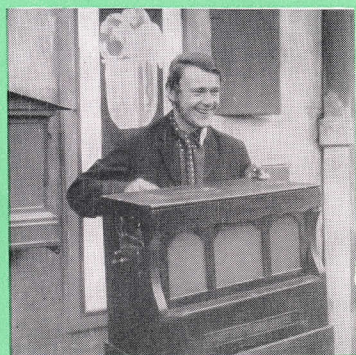

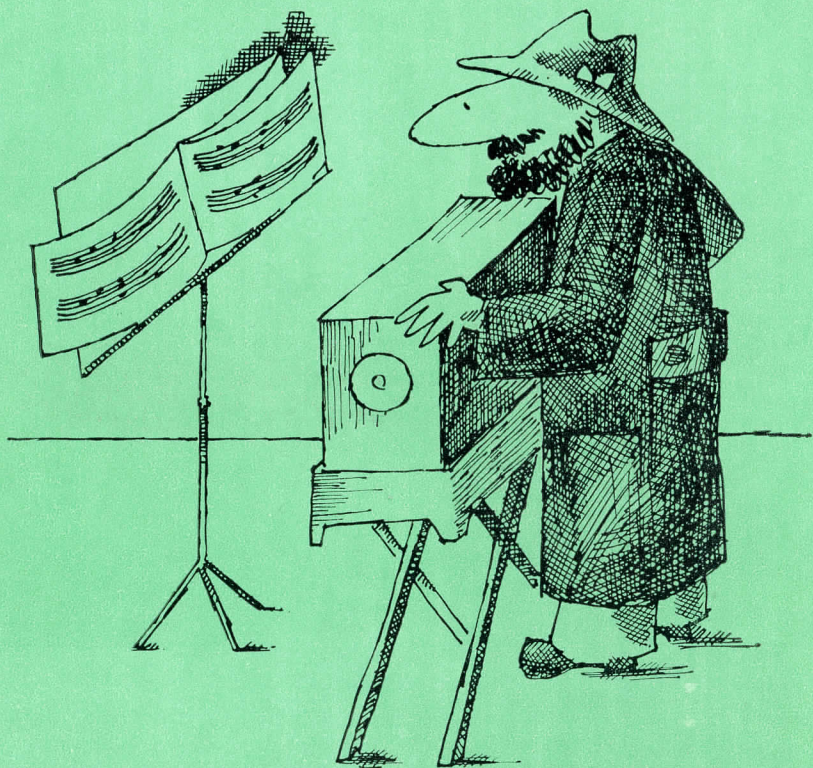
RMS '70 10

Repertoár malé scény, ročník 8, 1970, cena 3 Kčs

VYSTAVUJE JIŘÍ KAHOUN

CÍSAŘSKÝ ŘEZ

JOSEF PODANÝ

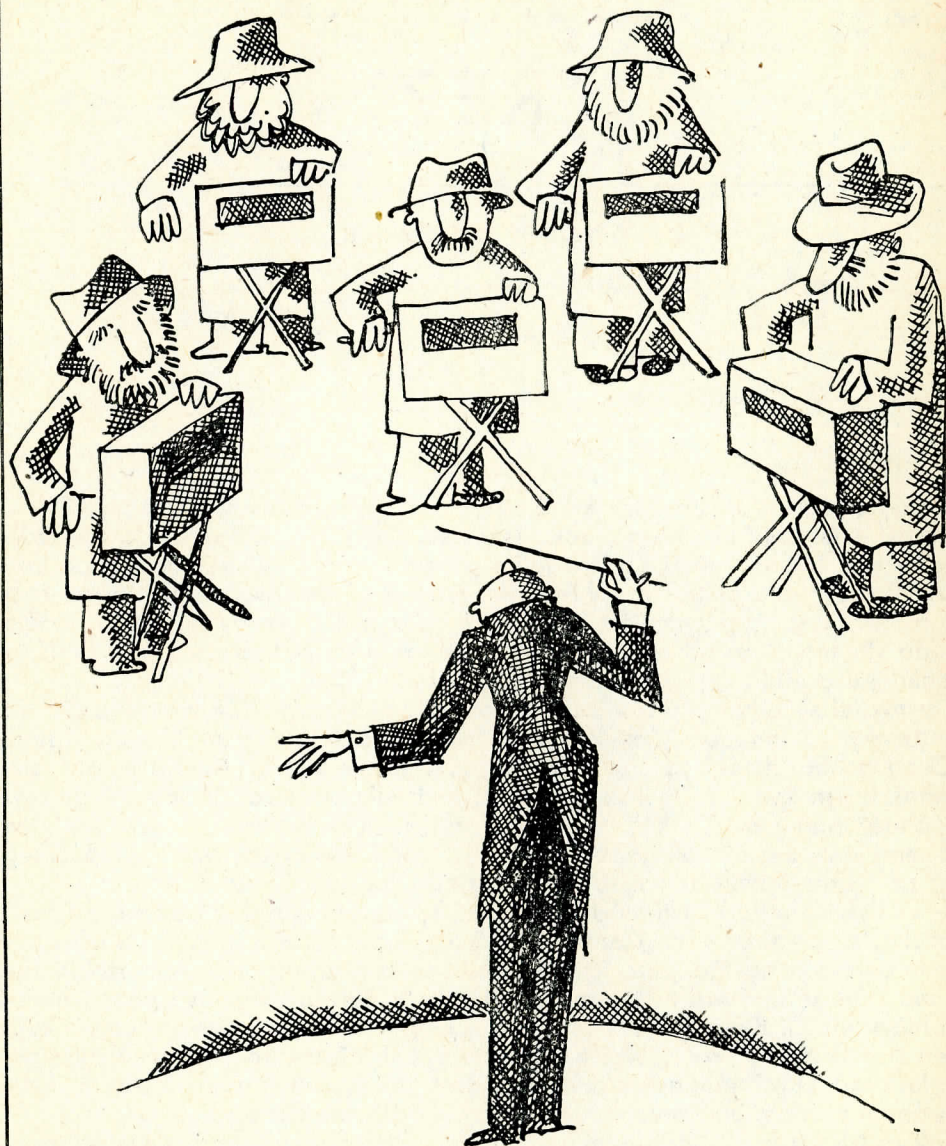
Poslyšte historii prastarou, z které však přesto několikero naučení plyne. To byl – žil před mnoha a mnoha lety císař Tuang Ť', jenž vládl celé té vzdělané Říši Středu, jakož i všem jejím periferiím, kde žili nevzdělaní barbari. Vládlo se dobře a žilo se dobře. Taková alespoň dostával císař hlášení a co v hlášení jest, to pravda jest. A tak to mohlo jít dál, nic by se bývalo nedělo, leda vítr mohl čas od času pohnout lístkem moruše. Leč císař byl vyhlášený pokrokář a nuda vyvolává zlé duchy.

I usmyslel si jednoho dne císař, že povolá do svého paláce mladého Čengu, o kterém již mnoho slyšel. Pro tento počín měl zcela jasné důvody. Mladý Čeng pocházel totiž ze slavného rodu Čingů, ze kterého vzešlo mnoho slavných vynálezců Říše. Tak například hydraulický ovivač k dámské plesové toaletě, pneumatický konsekvátor i profylaktický pohovor s odsouzcením k smrti vyšly právě z tohoto rodu. A i nejslavnější člen generace nejmladší měl již za sebou několik velice zajímavých zlepšovacích návrhů.

– Poslyš, Čengu, pravil vládce, když se byl mladý novátor k němu postavil, poslyš, co po tobě chci. Nepřeji si ničeho více a ničeho méně, než abys pro mne objevil peng-tou. Je to už skoro ostuda, že v našem osvíceném století musíme stále ještě čekat na tento důležitý objev. Nezdaří-li se tvá práce, budeš o hlavu kratší. Budeš-li však úspěšný, obdařím tě tolika fengy pozemku, kolik jen si jich budeš přát a zvolíš si i místo v Říši Středu, kde bys chtěl svůj pozemek mít. Dávám ti čas do prvního sněhu. Tak praví tvůj císař Tuang Ť', který je znám v celém civilizovaném světě tím, že drží své slovo.

Tak pravil císař Tuang Ť', který byl znám v celém civilizovaném světě tím, že držel své slovo a odešel poslouchat slávky do císařských zahrad.

Malá vysvětlivka pro méně sečtělé: Feng byla plošná míra za dob Říše Středu a přepočtem na míry dnešní můžeme zjistit, že se rovnala přibližně 2,373 korce. Peng-tou, kterého se vládci tolik zachtělo, nebyl pak ničím jiným, než

naším dnešním řemulákem, slovensky remuliak. Pokud byste snad žádali bližší vysvětlení, nemohu vám, bohužel, posloužit, neboť řemulák patří mezi ty geniální vynálezy starověku, které lidstvo již kdysi dávno objevilo, pak je zapomenělo a od té doby čekáme na geniálního vynálezce, který by je nám objevil znovu. Je to podobný případ jako xenolina, hergetren, technika staveb pyramid, ze společenských věd pak choleomapotaf či zvláštní řecká režijní technika, nazývaná horediticitis.

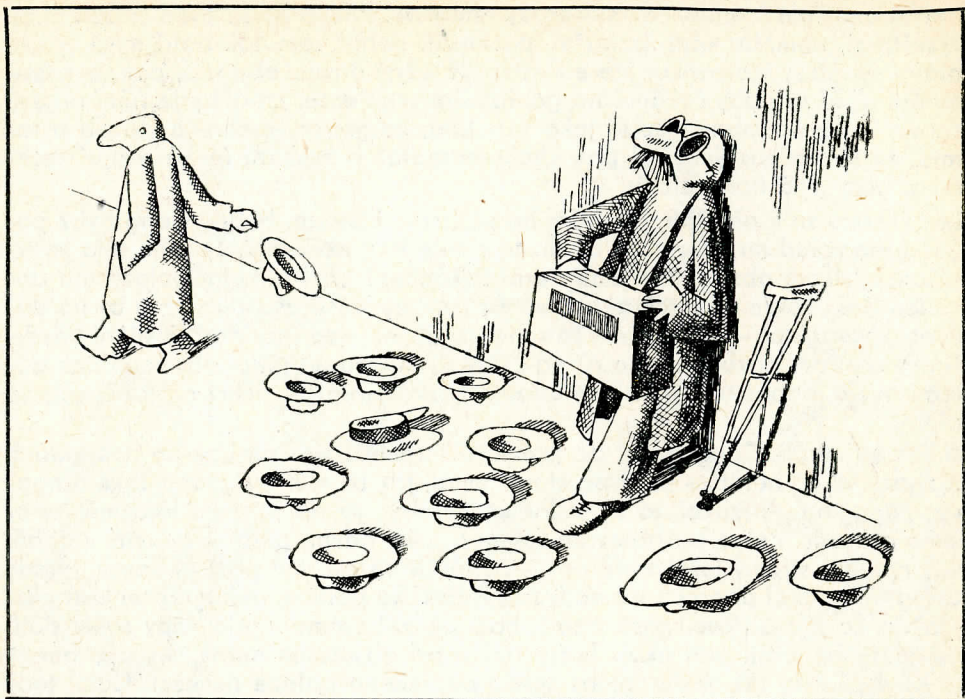
Leč vraťme se k příběhu, jak nám ho popisuje historie. Mladý Čeng byl z počátku poněkud mrzutý, neboť až do té chvíle žil v domněnání, že jeho tělo je vyřešeno celkem obstojně a jeho horní zakončení při vertikální poloze mu dokonce sluší, takže jakýkoliv zkracovací zásah by spíše uškodil. Čeng by ho dokonce považoval – a nebojme se toho označení – za jistý druh justiční křivdy. Jenže císařovy názory a jeho různá přání tu nejsou od toho, aby se o nich polemizovalo, neboť tím by zajisté utrpěla říšská morálka, nýbrž od toho, aby se plnily.

A tak se mladý Čeng pustil do práce, neztrácel zbytečně čas po hospodách a snažil se co nejdříve přijít na kloub tomu, jak by měl vypadat a také fungovat peng-tou. A jelikož to byl mladík dovedný, již na sklonku léta měl vyřešené převody. Práce postupovala valem a ještě dávno před termínem, v době, kdy některé stromy ještě hrdě nosily zažloutlé listoví, byl přístroj hotov. Mladý Čeng ho nechal dopravit na nádvoří císařského paláce, neboť již tenkrát platilo, že co je císařovo, platí císaři. Pak vzkázal svému vládci, aby sešel dolů na pláň, že splnil svůj úkol. Tento počín byl absolutně nutný, protože peng-tou byl přístroj tak veliký, že by se do císařského paláce nevešel. Císař tedy sešel dolů na nádvoří a dá se říci, že když mladý Čeng přístroj spustil, vládce zíral. Možná jít dokonce tak daleko, že můžeme konstatovat, že zíral spokojeně, neboť peng-tou běžel výborně. Nebyl příliš hlučný, měl vynikající parametry akcelerace, nepatrnou amortizaci a nebral moc šťávy. Jo, to jsem vám zapomněl říct, že peng-tou běžel na šťávu z mandarinek. Pravda, mnohým mandarinům se to příliš nezamlouvalo, ale všechno chce své a když to chtěl sám císař, nezbyvalo mandarinům nic jiného než mlčet, jestliže nechtěli být předhozeni k uklování orlům lučným.

Když zkouška dobře skončila, zafrněl císař samou spokojeností a pravil takto: – Milý Čengu, splnil jsi svůj úkol znamenitě a tvůj císař tě za to chválí. Tvůj peng-tou je skutečným dokladem naší vyspělé techniky a ranou barbarským vzbouřencům na periférii. Jelikož však Tuang Ť' vždy drží slovo tak jak pravil, jdi domů a rozmysli si za a kolik fengů prostoru si přeješ za odměnu a za bé, kde mají tyto být. Odchod!

Mladý Čeng celou noc přemýšlel, jaké má vyslovit přání. Řekne málo a císař se naštve, že mu nedá šanci, aby před národem dal průchod své velkodušnosti. Takové případy končily v minulosti na celkem dost nepříjemném popravišti. Když ale řekne moc, prohlásí to vládce za troufalost a podle zákona boje proti lichvě skončí nadějný vynálezce obdobným způsobem. A pak je tu ještě otázka, kde si má své fengy vybrat. Teprve pozdě k ránu dospěl Čeng k zoufalému rozhodnutí, že se pokusí císaře převést.

Na desátou se dostavil znovu na nádvoří. Bylo zaplněno davem, který měl vzdát hold císařské velkorysosti. Docela vpředu stáli aktéři C. divadla s na-

cvičeným skandovaným pokřikem: Náš cí – sař pán dr – ži slo – vo, náš cí – sař pán ... no prostě furt stejně.

Císař sestoupil a jakoby mimochodem, leč přesto dostatečně hlasitě se zeptal:

– Nuže, kolik fengů jsi zvolil?

– Dvacet, odpověděl mladý Čeng.

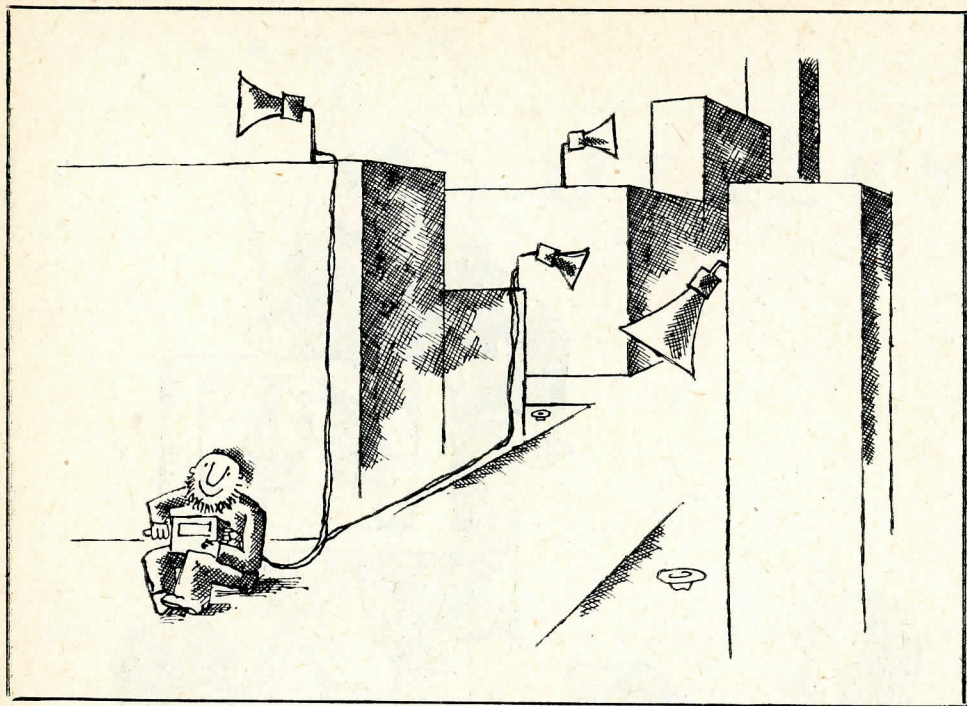
– Tak málo? podivil se Tuang Ť' a v Čengovi na chvilku zatrnulo. Nu, jak myslíš, pokračoval vládce a v Čengovi odtrnulo. Zvolil sis sám. A v které části Říše Středu ses rozhodl vybrat si můj dar?

I tehdy vytáhl mladý Čeng z kapsy křidu a narýsoval diagonálu napříč nádvoří císařského paláce. Dnes bychom řekli naštorc. Potom Čeng pravil:

– Odtud na kteroukoliv stranu, to už nechám na tvé vůli, můj vládce.

Císař se však zakabonil. S tím nepočítal. Na jedné straně od nakreslené čáry stál císařský palác a zahrady. Na opačné straně byly paláce císařových milostnic. Jenže odepřít před vybranými zástupy – to by byla blamáž. Chvilí opravdu Tuang Ť' přemýšlel o tom, čeho se raději vzdát. Pohlédl k nebi a pojednou se usmál. Císař, i když to byl císař, nebyl přesto na hlavu padlý. A v téhle vteřince dostal výborný nápd.

– Nuže dobrá, Čengu. Zvolil sis a tvůj vládce vždycky drží slovo. Dvacet fengů od této křídové čáry je na věky tvých, jakož i tvých potomků. A třeba i víc, od této čáry směrem nahoru, až ku hvězdám. Na tuto plochu ti nesmí nikdo

vkročit, nic položit, aniž plivnouti. Jo, a děkuji ti za peng-tou, šlape dokonale. Tak pravil Tuang T' a odešel spokojeně do svých komnat.

A mladý nezkušený Čeng byl převezen. Propadl na místě zoufalství, chřadl a moc už toho ve svém žití nevynalezl. Historie vlastně zaznamenává již jenom dva jeho objevy: urychlovač nečistot v bourcovém vláknu a plynový stírač vlhkosti se zrněk rýže.

Zemřel pak chudý a zapomenut, i když jeho peng-tou fungoval k císařským spokojenostem ještě po mnohá staletí.

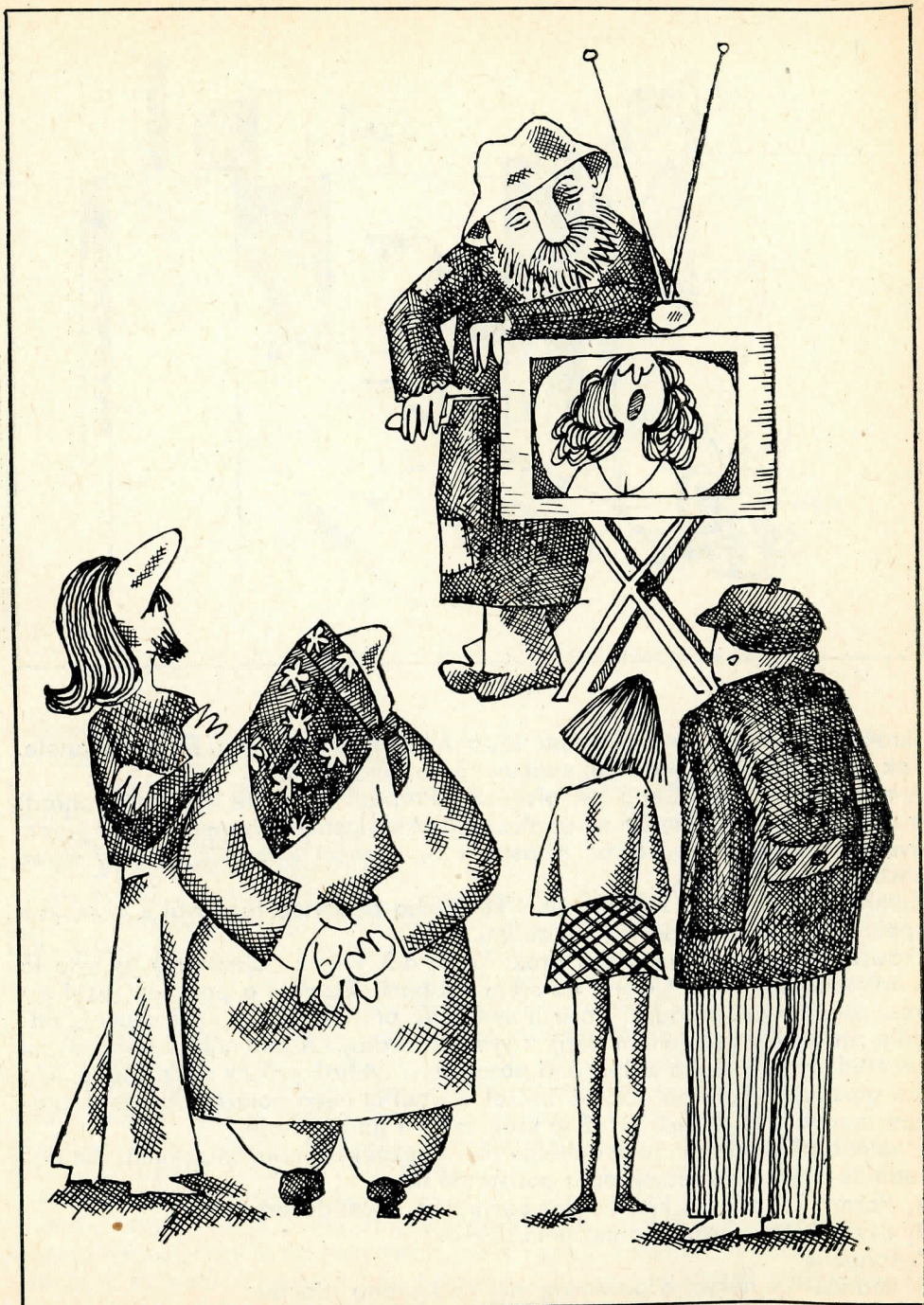
Pravda, Čengovi potomci byli praktičtější, dali rozum dohromady (a bylo to mnoho rozumu, neboť Čeng po svém životním zklamání a poté, co zjistil jakési zábrany při produkci dalších vynálezů, propadl sexuální revoluci a nadále produkoval již jenom děti) a vymysleli zdroj bezpracného obohacování se. Hlídkovali u svého vzdušného pozemku a vybírali pokuty od každého, kdo jim přes jejich čáru na nádvoří přešel, plivnul či něco položil, čímž se dopracovali značného jmění. To už je však celkem jiná historie.

Z celého příběhu nám pochopitelně plyne několikero naučení, z nichž dle národního obyčeje vybíráme opět podstatné tři:

1. Rozmysli si včas, s kým hodláš čachrovati o své dovednosti.
2. Byv převezen, uvažuj o možném užitku.

A konečně

3. Jednáš-li s někým o pozemku, měj nad sebou střechu.

ÚTRŽKY

KRITIK: Kritizovat, to je usvědčit autora, že to nedělá tak, jak bych to dělal já, kdybych to dovedl.

Jen malí lidé se perou o prestiž; velcí jej mají.

Jedna z největších civilizačních pohrom: učený hlupák.

Představte si to ticho, kdyby lidé říkali jen to, co vědí!

Boj stvořila příroda, nenávist člověk.

Já už se měnit nebudu, řekl pařez.

Jsem stoprocentně přesvědčen . . .

Pane, nemohl byste něco slevit?

V DEBATĚ: Co je mi po pravdě, když ji nemám já?

Bílá Bílá Tma

Petr Chvojka

Stehlík zmrzl

Stříbrná liška

křičí na měsíc

Rozpoznal jsem tvé a vlčí stopy

ve sněhu

Pravěké platany

dávají své zuhelnatělé teplo

Nemohu za ty

červené oči

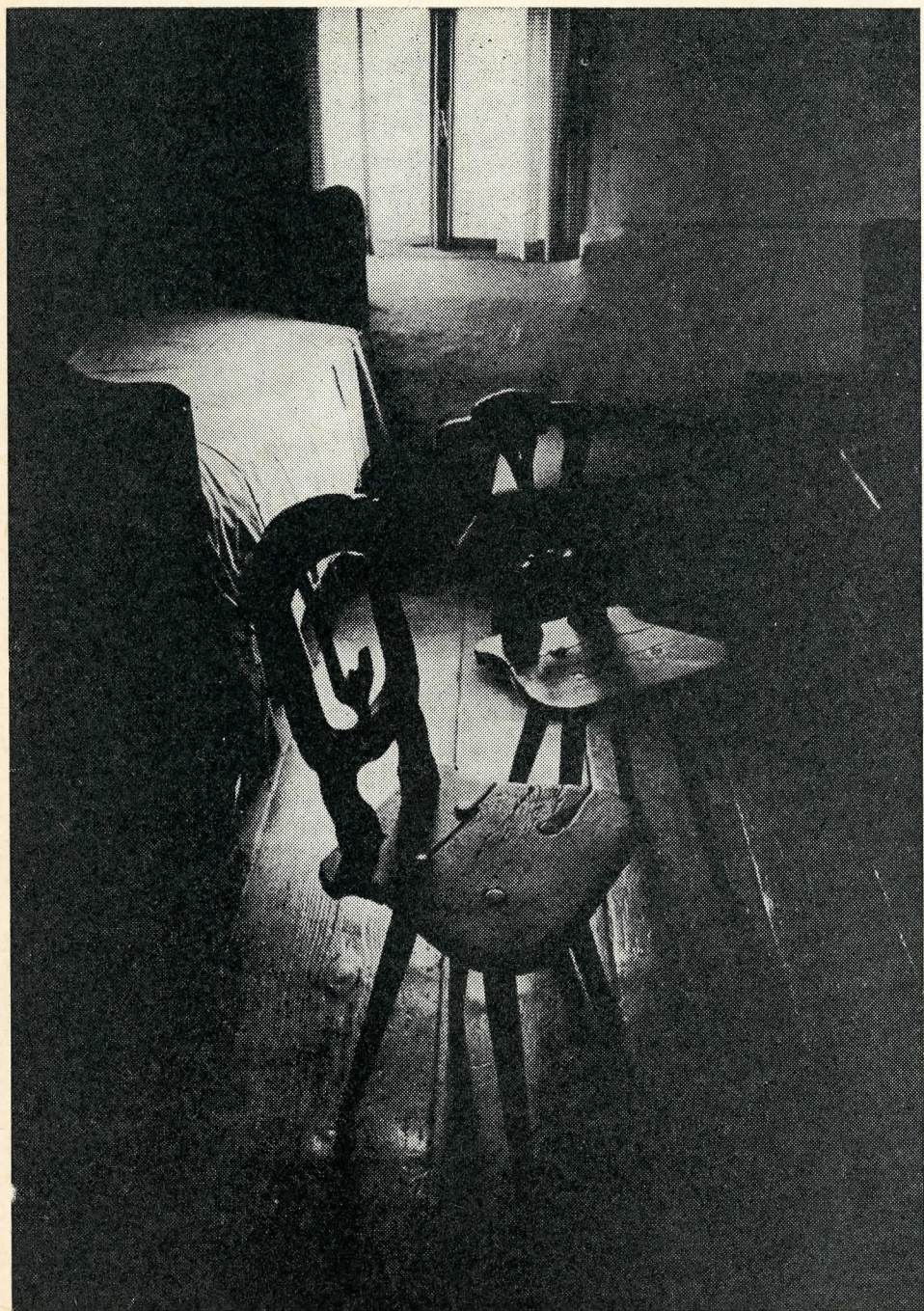
Snad polární záře

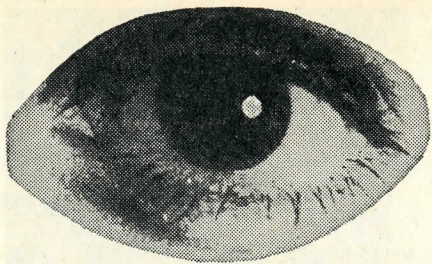
snad světlo z kamen

Jdu potmě

po vlasech

Foto Pavel Jasanský

OČIMA VZPOMÍNEK

(1)

KARLA VLACHA

Představovat čtenářům zasloužilého umělce Karla Vlacha je jistě zbytečné – vždyť již více než třicet let stojí téměř bez přerušení v čele tanečního orchestru, který od prvních dnů až dodnes patřil mezi ty nejlepší soubory v Československu a stal se školou pro nepřehlednou řadu zpěvaček a zpěváků, aranžérů i skladatelů, vynikajících sólistů i spolehlivých řadových hudebníků. Jmenujme alespoň některá z těch mnoha jmen: zpěváky Jiřinu Salačovou, Yvettu Simonovou, Hanu Pazeltovou, Marcelu Laiferovou, Arnošta Kavku, Václava Irmanova, Rudolfa Cortése, Milana Chladila, skladatele Miloslava Ducháče, Jana Rychlíka, Leopolda Korbaře, Alfonse Jindru, Vlastimila Hálu, Jiřího Bauera, hudebníky Mirka Vrbu, Milana Ulricha, Jiřího Jelínka, Ivo Preise, Vlastu Kloce, Václava Křehlu, Vladimíra Rašku, Miloslava Bureše, Vladimíra Tymicha, Zdeňka Klímu, Václava Týfu a mnohá, mnohá další.

Karel Vlach nikdy neslevil ze svých vysokých nároků na výkon svého tělesa, které pod jeho vedením hrálo, a jehož nejlepší charakteristikou vždy byla vysoká profesionalita. Plným právem mu proto byl v roce 1964 – u příležitosti 25. výročí trvání orchestru – udělen titul zasloužilý umělec.

„Na začátku všeho byl vlastně ten saxofon, co patřil mému bratroví. Já jsem mu jej jednoho dne vzal a začal jsem se na něj učit. Nebylo to ovšem moje první setkání s hudbou – již předtím jsem chodil na Žižkově k učiteli na housle a ten mi vždy vyhrožoval: „Počkej, holomku, až budeš v biografu hrát Kalifa!“ Nu, díky bohu se jeho vyhrůžka neuskutečnila a vše dopadlo trochu jinak.

Pracovat jsem začal jako obchodní příručí. Rád na ty doby vzpomínám, protože všichni moji spolupracovníci byli prima lidé. Zakrátko jsem však přešel k jiné firmě, již jako obchodní zástupce a moje „civilní“ kariéra skončila u podniku Finger a Stein, kde jsem byl prokuristou – to bylo kolem roku 1940. Již předtím jsem však založil amatérskou kapelu, která začínala svá veřejná vystoupení v roce 1938 v Jednotě na Vinohradech; hrál v ní Honza Rychlík na bicí nástroje, Jaroslav Echtner na trombón – ano, ten, který pak řídil svůj vlastní velký orchestr, dále Cimburek, co hrával předtím v orchestru Gramoklubu... Lidé se ovšem rychle střídali a prolínali, bylo jich totiž hrozně málo. Velmi se také angažoval Arnošt Kavka.

Naším vzorem byl tehdy orchestr R. A. Dvorského a velmi rádi jsme poslouchali jeho malou partii z Karlových Varů. Nu, a pak jsem se již začal věnovat muzice profesionálně. Vedení podniku mi naznačilo, že jako prokurista bych s tím mohl mít potíže. To jsem totiž již téměř polovinu dne věnoval svým hudebním zájmům.

Náš orchestr měl tehdy v repertoáru taneční skladby, které jsme hráli z tiskových vydání. Byly to September in the rain, Jeepers creepers a jiné. Dostával jsem velmi rychle všechny světové novinky, protože jsem měl abonmá u jedné firmy v Londýně. O příležitosti k účinkování nebyla nouze – byla to velká éra trampských zábav a tak byl o nás stále zájem. Ale ještě k té Jednotě. Chodili tam vesměs studenti a často hráli i návštěvníci. Říkalo se jim potápky, od takového potápění se při tanci. Mám dojem, že to dokonce vymyslel Arnošt Kavka. Bylo to období kvetoucí recese a je zajímavé, jak se dnes mnozí slavní lidé nehlásí k tomu, co tehdy jako študáci provozovali.

Jako amatéři jsme to však neměli nikterak lehké. Strašně nás to zmáhalo: chodili jsme domů až k ránu a jen velmi málo spali. Byli jsme ovšem na mu-

ziku fandové, tahali jsme se sami s pulty a na peníze ani tak moc nehleděli. Platilo se však docela slušně – 12 až 15 korun za hodinu.

Brzy jsme se vedle taneční hudby začali zajímat také o jazz; velký vliv na nás měl především anglický orchestr Berta Ambroseho. Rozlišovali jsme již aranžmá písniček od přísně instrumentálních skladeb, které nás obzvláště lákaly. V té době začal psát své první úpravy Jan Rychlík a pomalu se začaly objevovat i vlastní skladby našich autorů, jejichž úroveň po prvních nesmělých pokusech stoupala. Jedním z úspěšných skladatelů této doby byl pianista Leopold Korbař, který napsal mimo jiné Hm-hm, Vlající šátek bílý aj.

V roce 1940 jsem začal hrát se svým orchestrem na Střeleckém ostrově a tam s námi už zpívaly i Allanovy sestry. Aranžmá obstarával povětšinou Fricek Weiss, který později zahynul v koncentračním táboře. Byl silně pod vlivem orchestru Bennyho Goodman a mimo jiné upravil pro nás také směs Kmochových skladeb v rytmu foxtrotu. Weiss byl strašně slušnej kluk. Hrál na trumpetu a hrál na ni špatně. Navíc se snažil ovládnout také saxofon. Ale jako aranžér byl výborný – co napsal, to mu také znělo. Měl opravdu velký talent.

V roce 1939 jsme nahráli první desky. Byla mezi nimi také skladba Ráda zpívám hot, kterou zpívala Inka Zemánková; prodalo se toho asi 3000 kusů a to již bylo na tehdejší dobu vysoké číslo. Na Střeleckém ostrově jsme pak již hráli hodně českých věcí. Velmi plodnými autory byli zejména Kamil Běhounek a Jiří Traxler, který nám dělal konferenciéra. Snad stojí za zmínku, že Běhounek jako harmonikář psával partitury v C hlase; pro hudbu byl velmi zapálený a často pracoval až do rána. To, co udělal, bylo sice jednoduché, ale mělo to moderní zvuk. A nesmím také zapomenout na klavíristu Jirku Verbergra, který hrál ve vývoji naší hudby velkou roli. Bylo pro něj typické, že to, co hrál, si také zpíval.

V roce 1941 jsme začali připravovat první koncerty a pak jsme se přestěhovali do Zlína, kde jsme hráli k tanci. Již za dva dny byl sice tanec zakázán, ale to nijak nevadilo – sál byl tak plný, že se stejně tančit nedalo. Vzpomínám si, že jsme byli tehdy jediná česká kapela, která nemusela do Reichu. Objížděli jsme celé Čechy a Moravu, hráli jsme v kavárně Passage v Brně, v pražském Lloyd... Kluci v kapele měli vždy smysl pro humor a obzvláště Běhounek a trombonista Chrupa byli ochotni dělat cokoliv. Pamatuji si, jak jednou Chrupa něco vypil, a když si uvědomil, že své náročné sólo nezahraje, klidně je místo toho odzpíval.

Natáčeli jsme hodně pro rozhlas a ke slovu přicházely stále více české skladby. Bylo to tím, že přísun ze zahraničí zvolna slábl až zcela přestal a na druhé straně přicházeli s novinkami stále častěji naši autoři. Dokonce i trumpetista Vlasta Kloc si napsal pro sebe sólovou skladbu Meluzina. Úspěchy, kterých jsme dosáhli, však nebyly zadarmo. Začínali jsme totiž jako úplní amatéři: neměli jsme správné hubičky na saxofony, neznali jsme správný sklon držení nástroje, neměli jsme dobré plátky a museli jsme hodně a hodně zkoušet. Moc se nám například líbil ten hustý tón na saxofon, který jsme znali z desek, ale nevěděli jsme, jak jej dosáhnout.

Za války se orchestr rozšířil a hrávali jsme ve složení 4 saxofony, 3 trubky a trombón s doprovodem rytmické skupiny, která někdy hrála s kytarou a jindy zase bez ní. Ke konci války jsem s tím však celkem již moc spokojen nebyl –

nebránil jsem tomu, když se soubor rozcházel, protože jsem přemýšlel, jak postavit orchestr úplně nový. Hned po válce jsem se proto sebral, ještě s Ducháčem, a jeli jsme do Plzně okouknout, jak to hrají Američané. Žil jsem tam v hotelu Slovan asi 6 neděl a chodil poslouchat kapelu, která prý byla nejlepší po Glennu Millerovi. Hráli opravdu bytelně. Měli již velké obsazení s pěti saxofony a deseti plechy a znělo jim to výborně. V repertoáru měli veměs takzvané manuscript series, speciální aranžmá, vydávané tiskem pro velké kapely. Obkreslil jsem si tehdy dokonce jejich puity. U Američanů jsem také koupil aranžmá Go down, Moses, které jsem později nahrál na desky – autorem byl Al Datz.

Některé z těch not, které jsem si od Američanů tehdy přivezl, hrál později Habart. Ten měl právě tak jako Běhounek velkou kapelu dříve než já. Hrál s osmi plechy a jednou z jeho opor byl altsaxofonista Alois Bureš. Já jsem byl zatím bez orchestru a teprve jsem se musel rozhlédnout co a jak. Jistě nebudete vědět, že vlastní orchestr si chtěl postavit dokonce i Míla Ducháč a napsal si pro něj také znělku – Stardust. Pak si to ale rozmyslel a tak se Stardust stal poznávacím znamením mé kapely. Potřeboval jsem pro ni ovšem dobré hudebníky. Rozjel jsem se do Brna – vzpomínám si, že tam ještě ani nejezdily tramvaje v důsledku válečných operací. V kavárně Passage hrál Dixie Club a jeho členy byli také Vladimír Raška, Milan Ulrich a Karel Krautgartner. Ty tři jsem ihned angažoval a pozval do Prahy. Jejich začátky tady nebyly právě snadné – neměli kde spát a také s jídlem to nebylo jednoduché. Ale byli velcí fandové a tak to všechno přečkali. Do orchestru přišli tehdy také saxofonisté Zdeněk Klíma z Liberce, který se po mnohaleté přestávce ke mně vrátil, a stálý člen orchestru Vladimír Tymich.“ (Pokračování)

PEKELNÁ SOBOTA

(Scéna z repertoáru staropražského kabaretu „U Zvonečku“, kam televizním divákům zprostředkovává občasnou návštěvu II. program ČT.)

(Náznaková dekorace představuje kancelář nějakého podniku. Na scéně psací stůl, stoleček, jedno obyčejné a jedno otáčivé křeslo, obraz na zdi, nějaký fikus nebo oleandr – na stole telefon a různá lejšta.

Za stolem stojí šéf HADRABA, na hlavě má pomalovaný slamáček a zálibně se zhlíží v zrcadle, které drží v ruce.)

HADRABA: No, to je teda kousek. – Evo! Evičko!

EVA: (sekretářka šéfa, vejde spěšně) Prosím, pane šéf.

HADRABA: (stále se samolibným úsměvem a pohledem do zrcadla) Co tomu říkáte? Tuzex! To je, co?

EVA: Krásný, pane šéf. A moc vám sluší.

HADRABA: Řekněte Vondráčkovi, Evičko, ať už nikam nejezdí.

EVA: (rovná mezitím spisy na stole) Neměl by mezitím zajet pro vaši manželku?

HADRABA: (konečně odloží zrcadlo) Ta už odjela ráno vlakem. Nemohly se už s dcerou dočkat... Počasí nám přeje, snad to vydrží celou dovolenou. – Zavolejte mi Smetanu, ať mu všechno předám.

EVA: Hned to bude! (Odejde)

HADRABA: (znovu se dívá do zrcadla a zpívá si) Tuzex, Tuzex... nic mi tě nenahradí, ty můj drahý...

(odloží zrcadlo a spěšně vytáčí číslo) Müller? Tady Hadraba. – Tak co, sehnals tu barvu, kamaráde? – Červenou? – Výborně! Tak bys to mohl zítra dodělat, ne? Já tam dnes jedu... To se vyrovnáme na místě... O tom nemluv, to mě nezajímá. Budu se těšit... (položí sluchátko, neboť současně vstoupil do místnosti jeho zástupce)

SMETANA: Tak ses přece jen rozhodl vyrazit do přírody?

- HADRABA:** (odloží klobouk z hlavy a vytáhne z kapsy fotografii, kterou podává Smetanovi) Do nové chaty, inženýre. Co tomu říkáš? To je snímek, co? Fotil jsem to sám. Flexareta, clona 5,6 – setinou – vostrý jak šavle, co?
- SMETANA:** (prohlíží fotku a tiše hvízdne úžasem) Sakra, to je hotová rezidence. To jsi stavěl?
- HADRABA:** (bere fotku zpět) Starší bouda. Ale jsou tam nějaké renovace. Stálo to hříšný peníze. Má to ovšem jednu výhodu. Není to daleko, takže...
- SMETANA:** (zasměje se, neboť to „takže“ pochopí po svém) Aha...!
- HADRABA:** (zarazí se a pak se rozesměje taky) Ale ne! Ty seš rošťák...! Rodina – rodina tam může každý týden.
- SMETANA:** Tak se do toho pustíme, ne?
- HADRABA:** (přehrabuje šuplíky a podává Smetanovi spisy) Tady máme ten Hodonín. Dva roky to tady leží, tak bys to mohl za těch 14 dní zvládnout. Už kolem toho bylo nepříjemností až až.
- SMETANA:** (přebere fascikl) Já to projednám na okrese.
- HADRABA:** (oprašuje další spisy) Zavolej si taky toho Pazderku a promluv mu do duše. Chlapi tam hůdraří a pořád jsou pod plánem.
- SMETANA:** (přebere další spisy) Já to projednám na kraji.
- HADRABA:** A pokud jde o ty krádeže materiálu, ostře na to šlápní.
- SMETANA:** (mechanicky) To projednám na ministerstvu.
- HADRABA:** Až se vrátím z dovolené, nechci toho Doudu tady vidět.
- SMETANA:** (trochu se zarazí) Není to trochu přitažený za vlasy? Chlap toho vynesl za tři stovky a hned padáka?
- HADRABA:** Co, za tři stovky? Ať nekecá, ať nekecá...!
- SMETANA:** No jo, on strašně kecá.
- HADRABA:** Tady je odnesenýho materiálu za tisíce. Chytli ho ve vrátnici s trubkama, tak pojede.
- SMETANA:** (odchází s balíkem fasciklů) Šťastnou cestu! – A hezký počasí, ať se nám zotavíš. (Odejde ze scény)
(zvoní telefon)
- HADRABA:** (vrátí se ke stolu, nasadí si klobouk a zvedne sluchátko) Šťovíviček? – Tady Hadraba. Zrovna jsem na tebe myslel, kamaráde, a moc hezky. – Tak co budeme dělat s tím vedením? – Ale, ale to mi nepovídej. Já myslel s tou elektrikou na chatě. Ty mně budeš vyprávět o potížích s materiálem! Zajedeš tam v sobotu nebo v neděli a máš to jako výlet. – Sakra, copak to chci zadarmo? (manželka Hadraby, vběhne rozčilená na scénu a lítá sem a tam) Edy! Edy, to je hrůza!
- HADRABA:** (bleskově položí sluchátko, jako by hovořil s milenkou) Co je!
- KAMILA:** Edy, stala se hrozná věc!
- HADRABA:** To vidím. Proč nejsi na chatě?
- KAMILA:** Zloději, Edy! Všechno nám ukradli.
- HADRABA:** (zpozorní) Co ukradli?
- KAMILA:** Chatu – všechno je pryč. Ráno jsme tam přijely... nic tam nezůstalo... Miluška odemkla – já myslela, že mě raní mrtvice.

Čtyři holé zdj. Jen ona tam zůstala... V kuchyni nezůstal ani hrnec. Všechno jsme to sepsaly. Vůbec nic tam nezůstalo... jen ona tam zůstala. A já hned jela sem...

HADRABA: (vyskočí) Co tam zůstalo?

KAMILA: Vůbec nic. Ani hrnec. Jen ona tam zůstala!

HADRABA: K sakru, kdo ona?

KAMILA: No přece Miluška...

HADRABA: (se zhrouť) Ach, bože – Miluška moja... (Náhle se zvedne) Byly jste na SNB?

KAMILA: Copak jsem měla čas? Máš přece tolik známých!

HADRABA: Na to snad nepotřebuji protekci. (Vyskočí a řve) Evo!

EVA: (rychle vběhne) Prosím, pane šéf!

HADRABA: (zoufale) Vykradli mi chatu!

EVA: Prokristapána!

HADRABA: (třese sekretářkou) Zavolejte toho vašeho známého... toho malýho s tou velkou funkcí...!

EVA: Kříže?

HADRABA: Třeba Kříže, to je jedno! – Vykradli mi chatu! – Kde je Vondráček?

EVA: Sedí vedle a čeká.

HADRABA: (zběsile) Jak může sedět a čekat, když je šofér. Ať jezdí!

EVA: Ano, ano... (Odběhne)

HADRABA: (řve) Smetana!!

SMETANA: (vběhne na scénu, v náruči fascikly) Co je? Já to ještě nemám.

HADRABA: (plačtivě) Vykradli mi chatu!

SMETANA: To je v pořádku, já to projednám. (Odejde ze scény)

HADRABA: (vybafne na plačící ženu) A co ty tady sedíš! Vykradli mi chatu!

KAMILA: (rozpláče se ještě víc) Ježíšmarjá, tak ono je to přece pravda.

(Odejde rovněž ze scény)

HADRABA: (konečně odloží klobouk a výbojně prohlásí) Tohle vám přijde draho, darebáci! Tentokrát jste narazili na tvrdou vodu.

STRAKA: (elegantní pán, suverénně vstoupí) Dobrý den! Promiňte, že ruším!

HADRABA: (naprosto konsternován) Co si přejete?

STRAKA: (usedne za stůl, odloží plášť a aktovku a rozhlíží se) Nebudu dlouho obtěžovat. (Zahlédne koňak) Ale, no né, Francie? Dovolíte, abych si posloužil?

HADRABA: (neví oč jde) To je ale drzost! – Jestli to vypijete, tak si to vypijete. – Zavolám závodní stráž!

STRAKA: (vypije štamprli a s klidem dodá) Moje jméno je – Kristián Straka.

HADRABA: (bleskově pohlédne do notýsku a pak prohlásí) To mi nic neříká, pane Straka! – Nemám čas na debaty, ani náladu. – Vykradli mi chatu!

STRAKA: (klidně) Já vím!

HADRABA: Nic nevíte. Vykradli mi chatu!

- STRAKA:** No dovolte, já to musím vědět. Tu chatu jsem vám totiž vyloupil já.
- HADRABA:** (div neupadne) Cože?
- STRAKA:** (klidně a nevzrušeně sedí za stolem a vypráví) Byla to hrozná práce. Já se nadřel, pane Hadrabo . . . Skoro mám strach, abych to neodstonal.
- HADRABA:** (tupě zírá na Straku, pak se vzpamatuje) Vidím, že jste upřímný člověk. Jenže já, vážený pane, nejsem taky žádnéj blbec. Když jste se doznal k loupeži, nemůžu vás nechat v nejistotě. (Rychle zvedá sluchátko a snaží se vytáčet čísla)
- STRAKA:** (klidně zaklapne vidlici telefonu) Nechte ta čísla na pokoji. Nač ten kvalit? – Pracuji vědecky a moje krádež je dokonale promyšlena.
- HADRABA:** Vaše zlodějské teorie mne vůbec nezajímají. Naštěstí jsou zákony, podle kterých budete bohatě odměněni za svou vědu. To vám garantuji.
- STRAKA:** (s úsměvem) Vždyť je to všechno pouze takový žert. Věci jsou v naprostém pořádku, naloženy na pětítunce – a dáte-li příkaz, budou ještě dnes zpátky v chatě.
- HADRABA:** (neví na čem je) To bych . . . jaksi . . . naléhavě žádal.
- STRAKA:** (vstane a prohlíží si obraz na zdi) Ježíš, to je krásná věcička. Kde jste to sebral?
- HADRABA:** (protestuje) To nechte na pokoji. Je to majetek závodního výboru.
- STRAKA:** (sundal obraz se zdi a prohlíží jej) Věc má svůj háček.
- HADRABA:** Tak to ihned zas na ten háček pověste!
- STRAKA:** (odloží obraz a věnuje se Hadrabovi) Mohl bych vám vrátit pouze ty věci, na které máte příslušný doklad o správném nabytí a zaplacení. – Na kolik asi odhadujete zařízení chaty, které jsem si od vás vypůjčil?
- HADRABA:** (už má té hry dost) Vypůjčil . . .?! – To je ale drzost! Pro mne jste zloděj a lupič! A jako takový kradete a loupíte. Prosil bych o přesnost!
- STRAKA:** (stále klidněji) Prosím, prosím. – To všechno za vás zaplatil stát? Nebo taky něco podnik?
- HADRABA:** (trochu pohasle) Co je to za řeči? Co mi to tady povídáte?
- STRAKA:** Nemyslete si, že nejsem informován. Kdybych nic nevěděl, tak bych přece neloupil, to dá rozum. Já bych to zařízení „šacoval“ na takových 40 000 korun. Do toho ovšem nepočítám stavební materiál, krytinu, trubky, dřevo . . .
- HADRABA:** (zarazí Straku) Tak dost! – Váš vědecký systém má vážné mezery, pane. – Klidně to dejte soudu. My budeme žádat důkazy!
- STRAKA:** (pobaveně) Ale ne!
- HADRABA:** (taktéž s úsměvem) Ale jó!
- STRAKA:** Ale to mě vážně mrzí, že mne považujete za diletantu. – Poslyšte, takový malý dotaz. Nefotografujete náhodou?
- HADRABA:** (oříje) Hrozně rád. Mám Flexaretu – pětku.

- STRAKA:** To mne hrozně těší. Já taky. Mám tady velice pěkný fotky.
(A už loví z aktovky fotografie)
- HADRABA:** Nějaký Švédsko?
- STRAKA:** Ani ne. Spíš českosaské Švýcarsko (a řadí na stůl fotografie před Hadrabu a podává výklad) Číslo jedna: tady je váš firemní vůz, před nedostavěnou chatou. I s materiálem. – Číslo dvě: tady už odjíždí prázdný. – Číslo tři: pan Müller, jistě znáte. Provádí lakýrnické práce. V pracovní době, samozřejmě. – Číslo čtyři: A tady je váš řidič Vondráček. Hezká momentka, co? Právě vy-nášíte z 603 cement.
- HADRABA:** (těžce dýchá) Vodu!
- STRAKA:** Ale kdepak vodu. Cement!
- HADRABA:** Vodu, pro mne!
- STRAKA:** Ach ták. – Nač ta skromnost. Máme přece služební koňak.
- HADRABA:** (napije se a syčí) Jste vyděrač! Ničema, darebák, lump!
- STRAKA:** (s úsměvem) No, konečně. Lidi od fochu si vždycky porozumí. – Ale čas letí. Musíte ihned odvolat žalobu.
- HADRABA:** Zblánil jste se? Manželka hlásí loupež – a já budu tvrdit opak... Pochopte, že to nejde!
- STRAKA:** Takové pochopení by mě stálo moc peněz. (A už úřaduje za stolem a předkládá listiny) Vy mi tady potvrdíte, že jste mi to zařízení odprodal – tady je smlouva, prosím – a já budu mlčet jako hrob. Jinak totiž – škoda toho místa, že jo?
- HADRABA:** (zuří, ale podpisuje) Dejte to sem! – Jednou na vás taky dojde, neřáde!
- STRAKA:** (balí listiny a předává fotky i negativy Hadrabovi) Nepovažujte to za špatný obchod. Já mám sice zařízení, které výhodně prodám, ale vám ještě zůstane chata – a hlavně slušné postavení. Tady je materiál. Pracuji vždycky seriózně. (Sesbírá věci do aktovky a nakonec si ještě posadí na hlavu Hadrabův tuzexový klobouk)
- Poroučím se, pane Hadrabo! (A uctivě odejde ze scény)
- HADRABA:** (sedí chvíli jako pecka) Takové svinstvo! Taková lumpárna! To je strašná doba. – A nakonec mi ještě ukradne i ten nový tuzexový klobouk, kterej jedinej jsem si koupil za vlastní peníze. (Zdrčen vezme zrcadlo a znovu do něho pohlédne)
- Strašný! Kam člověk koukne, samej gauner!

J. VODŇANSKÝ – P. SKOUMAL: HURÁ NA BASTILU

ČINOHERNÍ KLUB

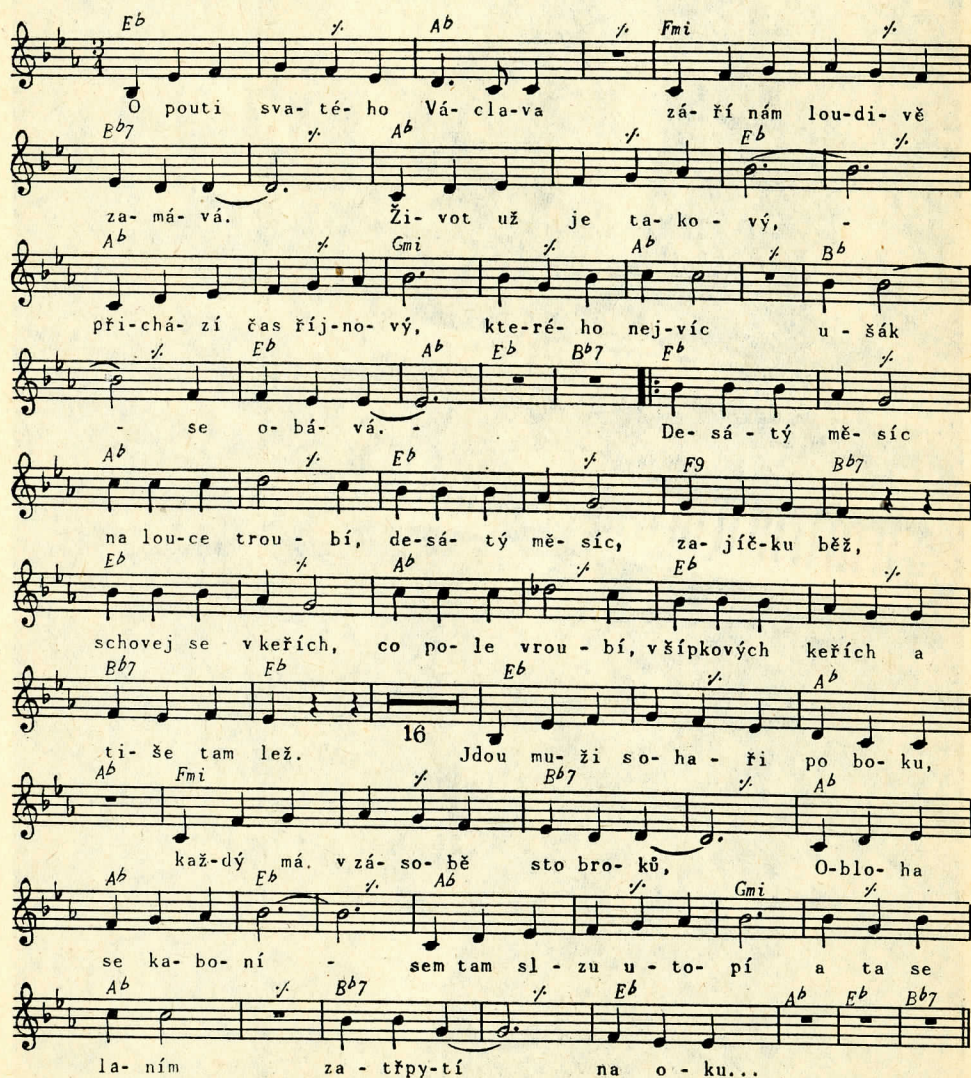
FOTO LÁTAL

ŘÍJEN

HUDBA: JAROSLAV UHLÍŘ

TEXT: ZDENĚK SVĚRÁK

O pouti sva-té ho Vá-cla-va zá-ří nám lou-di-vě
za-má-vá. Ži-vot už je ta-ko-vý, -
při-chá-zí čas říj-no-vý, kte-ré-ho nej-víc u-šák
- se o-bá-vá. De-sá-tý mě-síc
na lou-ce trou-bí, de-sá-tý mě-síc, za-jíč-ku běž,
schovej se v keřích, co po-le vrou-bí, v šípkových keřích a
ti-še tam lež. 16 Jdou mu-ži so-ha-ři po bo-ku,
kaž-dý má v zá-so-bě sto bro-ků, O-blo-ha
se ka-bo-ní - sem tam sl-zu u-to-pí a ta se
la-ním za-třpy-tí na o-ku...

JAK DĚLAT REKLAMU

VŠECHNY REKLAMY, a hlavně televizní, jsou naprosto a beznadějně neanglické. Jsou strašně mnohomyšlné, sebejisté a krajně vychloubačné. Co takhle zkusit jednou i v televizní reklamě trochu národního britského stylu a přestat se už konečně opičit po udýchaných amerických superlativech i s těmi nesmysly, které se snaží nabulíkovat (kupte si náš šampon a hned se prodáte, užijete náš parfém a na Bond Street se na vás budou vrhat rozdychaní muži, kuřte náš lukový tabák a budete urostlý a snědý jako Adonis)? Jsem přesvědčen, že všechny ty inzeráty by měly nekonečně hlubší efekt, kdyby zněly poněkud angličtěji. Některé reklamní texty by mohly dostat třeba i trochu dostihového zabarvení:

GRAPIREX. Možná, že vám odpomůže od bolení hlavy. A možná, že taky ne. Kdo ví? Zkuste to. Třeba budete mít štěstí. Šanci máte tak jedna ku třem.

Nebo:

Zkuste své štěstí a ochutnejte ovocnou šťávu **BUMBOLA**. Zatím se nenašel nikdo, komu by chutnala. Třeba budete právě vy výjimkou.

Nebo se pokuste zapůsobit na anglický smysl pro fair play:

Co takhle angažovat krásnou polonahou dívku (bez takových sexbomb se neobejdete v britské, americké ani žádné jiné televizi), aby se dovolávala veřejnosti:

S O S ! Jsme v rejži. Obchody jdou prabídně. Máte-li sportovního ducha, dejte nám trochu příležitosti a kupujte konečně naše Zaručeně tupé žiletky. Čestné slovo – nejsou o nic horší než všechny ostatní.

Anebo se snažte zapůsobit na vrozenou čestnost Angličana:

Perte práškem **BUBUBU!** A mimochodem, už jste si někdy vyzkoušeli, kterým pracím prostředkem dosáhnete skutečně běloskvoucího prádla? Tak co, paní Spoonerová, které z těchto kalhotek jsou bělejší?

PANÍ SPOONEROVÁ: Tyhle.

HLASATEL: Máte úplnou pravdu, paní Spoonerová. Jenže ty jsou vyprané v prášku **PÝCHA HOSPODYŇKY**. Takže, co naplat, paní Spoonerová, těch pět liber nedostanete. Nicméně však, dámy a pánové, perle práškem **BUBUBU**. Kdo vlastně dneska stojí o odporně nápadné, vulgární bílé prádlo? A koneckonců, vaše kalhotky stejně nikdo nevidí. Aspoň by neměl. Tak tedy, práškem **BUBUBU** k nejšedější šedi!

Anebo se prostě mírňte ve výrazech. Upusťte od přehnaných tvrzení, mluďte neurčitě a nesrozumitelně, jinými slovy – přirozeně.

CRANFIELD DOVA ČOKOLÁDA je celkem výživná. A na chuti snad už konečně nesejde.

Nebo: Pijte **DANFORDOVO PIVO**. Je skoro zadarmo, a jak známo, člověk si zvykne i na šibenici.

Anebo: Rozpoznáte snad náš margarín od naší pomády na vlasy? My totiž rozhodně ne.

(PŘELOŽILA ZORA WOLFOVÁ)

HUDBA: JIŘÍ ŠLITR / TEXT: JIŘÍ SUCHÝ

HUDBA: JIŘÍ ŠLITR / TEXT: JIŘÍ SUCHÝ

Toho, kdo by klauna neměl rád!

SLOVÁ

ZPÍVÁ MARCELA LAIFEROVÁ

(VÍTĚZNÁ PÍSEŇ LYRY 70)

HUDBA: IVAN HORVÁTH

TEXT: IVAN ÚRADNÍČEK

© EDITIO SUPRAPHON;

PRAHA – BRATISLAVA 1970

FOTO V. SOCHŮREK

Moderato
Bb *Cmi*

1. Hľadáš slová, čo vie-tor rozme-tal do u-líc, -
2. Ča-kám. kto teraz prí-de? Kto tvár mi pohla-dí? -

F *Bb*

slová, písme-ná zná-me a vá-nok mi-hal-níc. -
Struny, ktoré sa chve-jú, kto správne na-la-dí?

Bb7 *Eb* *Ebmí*

Kto vie, ktoré dnes nájdem, ktorý má vie-tor pohla-dí.
Ne-viem, čo je to so mnou, prečo tak dl-ho zaspá-vam?

Bb *1. C7* *C7* *F*

Slová do dla-ní schovám a ti-chá tvár už nič ne-zra-dí.
Niektó pod oknom

2. F7 *Bb* *Cmi*

sto-jí a je sám - o-tvo-rím ok-no, nech nie je:
prs-ty sa za-ple-

F *Bb* *Gmi* *Cmi*

sám, možno je dnes všetko i ba klam, veď čo že keď každé slovo
tú v do-ty-koch na druhú plane-tu na-hli-me, vie-tor už slová

3. F *Eb* *Bb* *4. F* *Bb*

zá-zračným sa zdá - do vla-sou má-r-ne na-há-ňa.

NEJSEM, NEJSEM RÁD

HUDBA: LADISLAV ŠTAIDL / TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

Slowly
E

Nejsem, nejsem rád, když slyším housle znít, nejsem, nejsem rád
Nejsem, nejsem rád, když vidím tvá-ře plát, nejsem nejsem rád

a zase mám chuť pít, pouhej ton a vidím jí. Pouhej ton mě za-bí-
a chci se náhle prát, Bůh ví sám pročpak aským, Bůh ví

jí. sám vždyť šedi-vím. Já vám, já vám bejvával nabálech

král, já znám, já znám nazpaměť kdeja-ký sál. Strádám,

strádám zas jen já vím dobře čím. Při houslích odešla sním, náramnej

šprým. - Nejsem, nejsem rád, když slyším pou-ze fíct,

housle budou hrát a mám chuť kůži svlíct, pouhej ton a vidím jí, pouhej

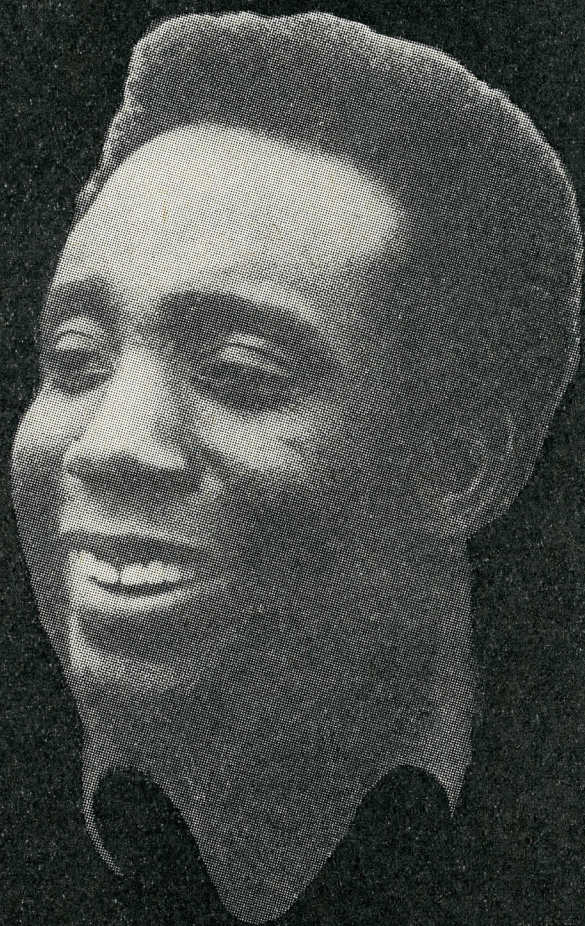
ton mě za-bí- jí. Já vám, já vám bejvá-val na bálech

král, já znám, já znám nazpaměť kdejaký sál, strádám,

strádám zas jen já vím dobře čím, při houslích o-dešla

sním, náramnej šprým, při houslích odešla sním, náramnej šprým.

Tempo!
Half time

**JERRY
BUTLER**

Když se hovoří o nejvýznamnějších interpretech černošské soulové hudby, obvykle se po léta opakují tatáž jména: Wilson Pickett, Otis Redding, Solomon Burke, Joe Tex, James Brown, Marvin Gaye, Stevie Wonder – jako kdyby mezi tuto galérii nemohlo proniknout nějaké nové jméno. Zčásti tomu tak opravdu je, a důvod? Tam, kde je jedním z hlavních měřítek pěveckého umění profesionalita, těžko se prosadí někdo jen s pomocí náhodného hitu. Avšak i v soulové hudbě na sebe v posledních letech upozornili dva zpěváci, kteří se už svou pověstí i příjmy mohou měřit s výše jmenovanými: Tyrone Davis a Jerry Butler. Davis získal během posledního roku dvě zlaté desky, Butler jednu. Jerry Butler je však ještě jinak zajímavý: bourá svým projevem mýty, že soulový projev je nutno ztotožnit s polokřičenou, dramatickou interpretací. Jestliže tak zpívá většina soulových zpěváků, nemusí to platit jako zákon, což dokazuje právě Butler, který si za svůj kontrolovaný, gentlemanicky coolový zpěv vysloužil přezdívku „Iceman“, Ledový muž. V „civilu“ je to však člověk, který nepostrádá smysl pro humor a v interview se dokáže blýsknout svou inteligencí.

Jerry Butler nemá „na svědomí“ jenom vlastní úspěchy, ale i zrod jedné vynikající černošské skupiny a jednoho významného autorského teamu. Před nějakými třinácti lety se totiž stal zakládajícím členem skupiny Impressions, dodnes vedené skvělým Curtisem Mayfieldem, který pro Impressions zkomponoval mj. dobře známou píseň People Get Ready. Butler zpíval s Curtisem a jeho bratranci v chicagském sboru Northern Jubilee Singers a když skupina Roosters hledala dva zpěváky, vzal s sebou i Mayfielda. Kvintet změnil název a v roce 1958 natočil svou prvou desku pro Vee-Jay Records. Butler za nějaký čas odešel za kariérou sólisty a z Impressions zůstalo trio Curtis Mayfield, Sam Goodin a Fred Cash.

Léta plynula a o Butlerovi stále nebylo mnoho slyšet. Oženil se, narodili se mu dva synové-dvojčata a Butler se k nim vracel do Chicaga po dlouhodobých angažmá. K další významné události došlo až v roce 1966, kdy Butler zpíval ve philadelphském klubu Pep's. Chodil ho tam poslouchat majitel blízkého obchodu s gramodeskami Kenny Gamble a ten mu také jednou nabídl spolupráci při komponování a zmínil se i o svém kolegovi Leonu Huffovi. „Písně jsou ve světě zábavy ta nejtěžší věc k nalezení“, říká Jerry Butler a tak již druhého dne se všichni tři sešli u piana. Philadelphia se pak Jerryemu stala druhým domovem, zde komponuje a natáčí. Z tria Gamble-Huff-Butler se stal jeden z nejvýznamnějších autorských teamů Ameriky, Gamble a Huff jsou prominentními producenty, Butler se zařadil mezi pěveckou špičku. V roce 1968 prodal přes milión malých desek a vydělal čtvrt miliónu dolarů. O rok později se obě čísla několikanásobně zvýšila a Butler vydal i dvě úspěšné LP The Ice Man Cometh a Ice on Ice. Největším hitem se stala píseň Only the Strong Survive, ale v americké Hit-Parade bylo místo i pro tituly Hey, Western Union Man, Never Gonna Give You Up, Are You Happy, I Can Never Forget About You, How Can I Get in Touch with You a další. Jak kvalitní jsou písně, které Butler se svými přáteli píše, o tom svědčí nejlépe to, že je do svého repertoáru přebírají další významní zpěváci a z melodií se stávají standardy. Only the Strong Survive nazpíval mj. Elvis Presley a Hey, Western Union Man zařadil na svou LP Al Kooper, o němž jsem psal ve stati Blood, Sweat and

Tears. To jsou také Butlerovy nejlepší věci, první pomalá, závažná, druhá rychlá, s refrénem tak klenutým a melodickým, že je to u písní černošských skladatelů zcela výjimečné.

Letos byl Butler prvně v Evropě, vystupoval v Portugalsku, Holandsku a v Británii. K zajímavé příhodě došlo v Lisabonu při televizní show, kdy vyšlo najevo, že tamní orchestrík se vůbec nevyzná v notách, které si Jerry Butler s sebou přivezl. Ten se však nedal vynést z míry a zazpíval bez doprovodu – a to je to nejtěžší. Butler se vůbec snaží zachovat ve svém žánru lesk. Má noblesní pěvecký projev, klade důraz na dokonalost své show, na oblečení, světla, výběr přídavků, pracuje i s doprovodným dívčím triem Sweet Dreams a combem. Hodně pomáhá také svému bratru Billymu, který začíná komponovat a natáčet desky. Která je jeho oblíbená píseň? „Ta příští,“ odpovídá obvykle. A jaké měl pocity, když za Only the Strong Survive dostal zlatou desku? „Je to jako kdybyste se snažili dostat 15 mil od domova a když se vám to podaří, už myslíte na dalších 15 mil. Je to ohromné, ale člověk se už v tom okamžiku ptá, jak dál?“ A jaký je podle Butlera v tomto žánru klíč k úspěchu: „Chce to štěstí, talent a tvrdou práci – jestliže to člověk má a je ve své práci upřímný, úspěch se dostaví, i když třeba ne hned.“ Jsou to věrná slova od Ledového muže.

JAROMÍR TŮMA

ZNÁM JEDEN KOUT

ZPIVÁ HELENA BLEHÁROVÁ

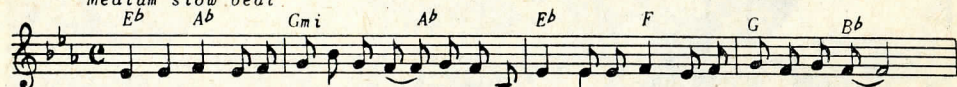
HUDBA: TONY HATCH

TEXT: ZDENĚK BOROVEC

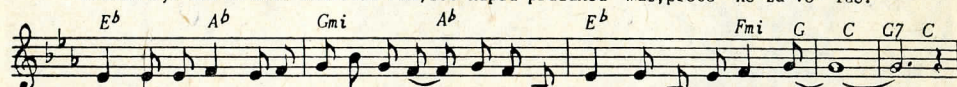
©1965, BY WELBECK MUSIC LTD., LONDON

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

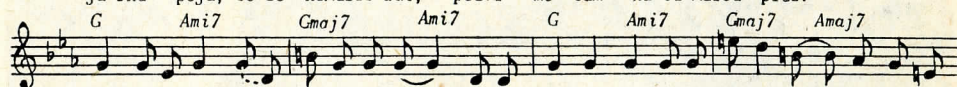
Medium slow beat

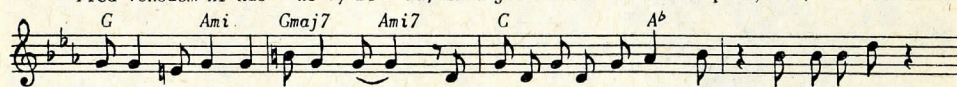
1. Den co den, když se utiší ruch a v do-mě na-proti nám pekař zavře svůj krám,
2. Snad bys šel se mnou tancovat rád, leč kapsu prázdnou máš, proto ne-za-vo-láš.

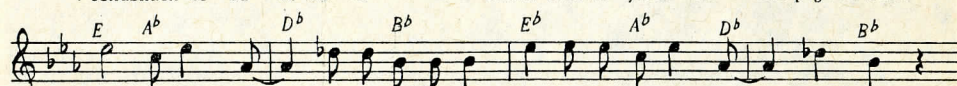
já šla bych ven trochu na zdravěj vzduch, však nemám s kým, co si počít mám?
já-řku pojď, to se nemusíš bát, pozvi mě tam na tu malou pláž.

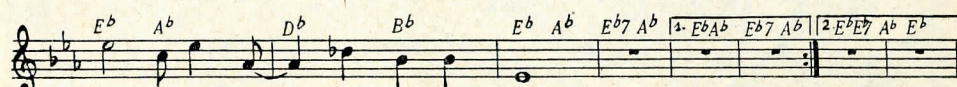
Jó, kdybys měl promne na chvilku čas, kdybys jednou řek, že si dá-me sraz, to by ten
Před vchodem ni-kdo ne-vy-bí-rá, snad jen měsíc má funkci portý-ra, na ze-mi

večer se zdál hned ji-na-čí, tak kdy se panstvo u-rá-čí? Pojď už se mnou.
v texaskách se tu se-dá-vá a . hudba zdarma vyhrá-vá. Tak pojď se mnou.

1.2. Zná-m jeden kout, kde se nepla-tí vstup a kde kluci hra - jou beat,

znám jeden kout, tam mů-žem jít.

ZPÁTKY UŽ MĚ NEVOLEJ

ZPIVÁ JOSEF LAUFER

HUDBA: JOSEF KOLÍN / TEXT: JOSEF LAUFER

© PANTON, PRAHA 1970

Rubato
G Emt Emt G Emt Hmi

Zpátky už mě nevolej, mé ci-ty ne-jsou na pro-dej, - tak

G Emt Hmi C# *lo tempo di medium beat* G Emt

zpátky už mě nevo-lej, a svou zradu jemu dej. Ne, zpátky už mě

Hmi G Emt Hmi G Emt

nevolej, - já ne-vrá-tím se, děj co děj tak zpátky už mě

Hmi C#mi F#7 G

nevolej, Bůh ti žehnej, Bůh ti žehnej. Ráj, tka-ný ze dvou bá-

Cmaj7 Cmaj7 D

- jí, letným slův-kem v půli krá- jí tvůj hřích.

C Emt Hmi G Emt Hmi G Emt

Jednou sám tě zavolám, tu noc tvé ok-no nepoznám, vzhůru kam si

Hmi C#mi F#7 G Emt Hmi

za-vo-lám, pohled: ruku plnou mám. Pak si-zu zůla-ně u-pustím,

G Emt Hmi G Emt Hmi

marně v oknech budu hledat stín, pak dětství tvé mu odpustím a prázdné

C#mi F#7 *Rep.al Coda* C Emt Hmi

místo u-pustím. Zpátky už mě nevolej, mé

G Emt Ami G Emt Hmi

ci-ty nejsou naprodej. Ne, zpátky už mě nevolej, a svou

C#mi F#7 G Emt Hmi

zradu jemu dej. Ne, zpát-ky už mě nevolej, já

G Emt Hmi G Emt Hmi *Rep.perdenlosi ad lib.*

ne-vrá-tím se, děj co děj, tak zpátky už mě nevo-lej. -

TULÁK

ZPÍVÁ JOSEF LAUFER

HUDBA: JOSEF KOLIN

TEXT: JOSEF LAUFER

© PANTON, PRAHA 1970

Medium tempo

Jen vejdi dál, u nás tou-la-ví mohou dlouho spát.
Jen vejdi dál, ta-dy ji-né sny se ti budou zdát,
Ví-ly že svou ne-vinnou hrou - zvou - do
tak dlouho zdát, než je tu rá-no,
snů bá-jí. rá - no, rá - no, rá - no. Tak
níž kto-bě se na - kloní, blíž ku tvé
skrá - ni. Las-ka-vých ja-bloní neče-ka-né zrá - ní
zdá - ní vypl - ní. - Jen vejdi dál, ví - lám do
- klí-na můžeš hla-vu dát, nechat si zdát, až bude
rá - no, rá - no, tak zvíš - tulá-ku, že
smíš, o čem dávno sníš.

DIVADLO NA FORBÍNĚ

MASÉR V DÁMSKÉ LÁZNI ANEB ZABRAŇTE NEŘESTEM, PÁNOVÉ

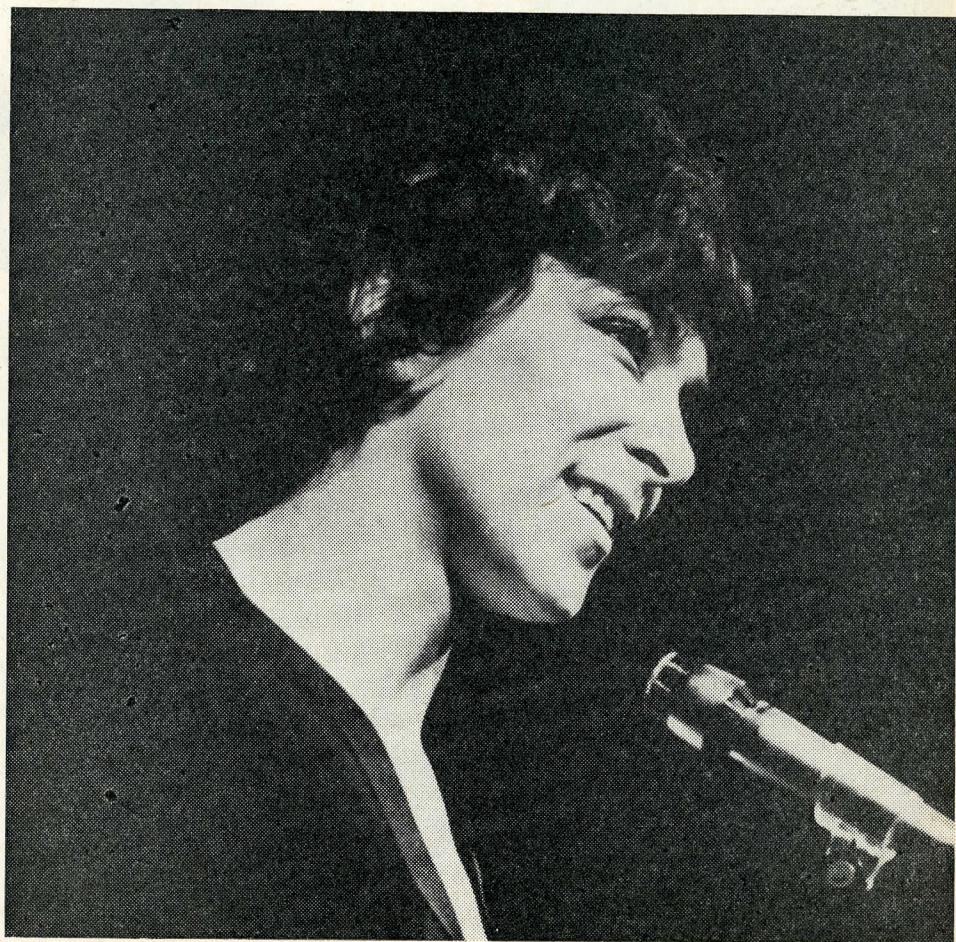

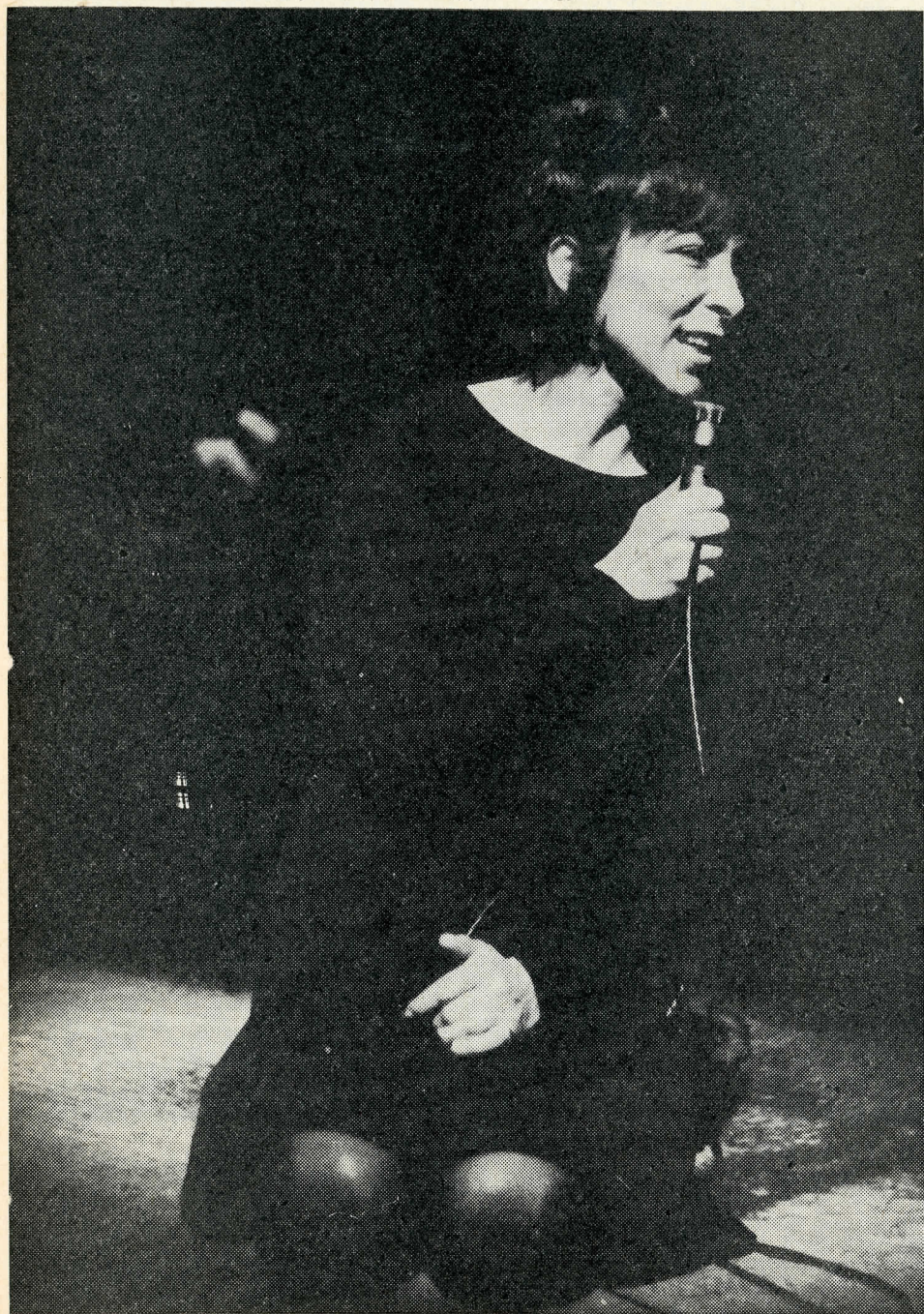

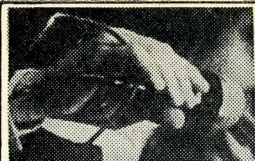
SEMAFOR

RECITAL HANY HEGEROVÉ

FOTO VILÉM SOCHŮREK

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

ÚSTÍ NAD LABEM

POSLEDNÍ VEŘEJNÉ OBĚŠENÍ V ZÁPADNÍ VIRGINII

HUDBA: TRADITIONAL / TEXT: JAN TUREK

© PANTON, PRAHA 1970

Rubato *Medium tempo*

mf Smutný příběh, chci vám říct: Je to o chlapci, který měl svůj život rád a přesto jím pohrdal...

Portando:

1. Čty-ři stě-ny věz-ni-ce jen má, - v jednom rohu
2. Čty-ři stě-ny, ok-no a vněm. mříž, - za tou mříží
3. Joh-ny vě-děl, co se sta-ne dnes, - až o- dejde
4. Běs mu ří-ká: Joh-ny, to mi věř: - z týhle mely
5. Na ská-le, kde stá-la mo- je chýš, - postav-te mi
6. *Portando:* Až se bude slunce sklánět za tu velkou holou skálu nuty stary kmerury kapli zočnou

prýčna dře- vě - ná: - na ni le-ží Joh-ny Ca-bot.
kyt-ku u- vi - díš: - přimhuť o-či a dej hlavu
z je-ho ce- ly lěs: - ši- be- ni-ci, že mu-staví
ži-vej ne- pů - jdeš, - Joh- ny na to: kdybych si moh'
jen dře- vě- nej kříž. - Za mří - že-ma kyt-ka u- va-
zvony zvonic, tak já vím, Johny, že to bude naposled, co ti všichni

rváč, - co se rval a ne- ná- vi- děl pláč. -
blíž, - za mří- že- ma slunce zá- pad zřít. -
kat, - že už ni- kdy ne- bu- de se smát. -
přát, - chtěl bych smými kol-ty po- cho- vat. -
dá, - Joh-ny Ca-bot smr-ti pro- pa - dá. -
muži a holky, který znáš, přijdou svůj poslední

sbohem dát. *Zpěv:* Tak skončil se příběh, co musel jsem vám

říct o chlapci, co ne- u- měl se bát, - že

ne- mu- sel snať zem-řít, to mů- že se vám zdát: on

ne- měl ni- kdy fa- leš-nou hru rád.

EVA PILAROVÁ

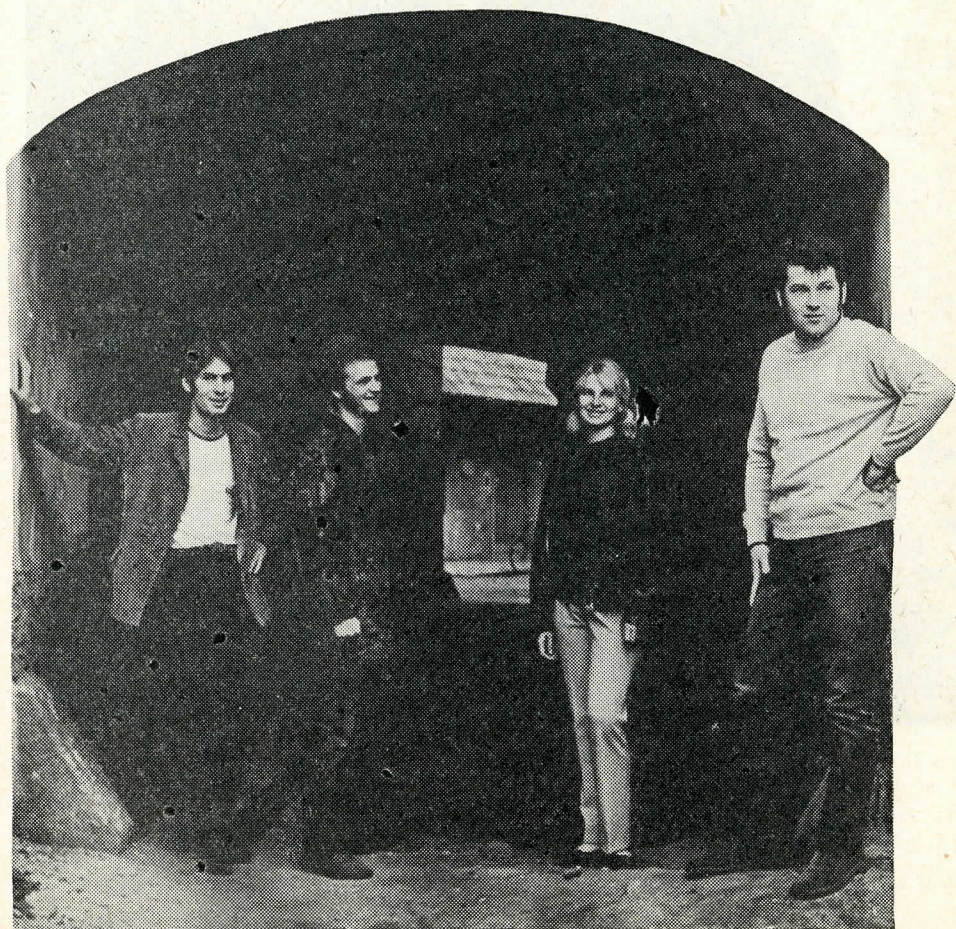
FOTO PAVEL JASANSKÝ

Z DÍLNY

MINNESENGŘI

Z ČESKÝCH BUDĚJOVIC

ZVEDNI PRAVICI S PLNOU SKLENICÍ

ZPIVAJÍ MINNESENGŘI

HUDBA: AMERICKÁ LIDOVÁ

TEXT: PAVEL LOHONKA

Všechny bez-ký hol-ky teď vylezte ze svých hnízd, v týhle starý knajpě
a to hned musíte se mnou připít, musíte se mnou připít.
Zvedni pravici s plnou sklenicí, pij do dna a pak rázem dostaneš
pa-li- cí, málem tě treffi šlak, málem tě tre-ffi šlak.

2. Ten kdo už je na molu
a klesá v kolenou
nic se neboj vždyť ti od stolu
brzy přijdou za tebou.

NEKOPTE MI DO PSA

ZPIVAJI MINNESENGŘI

HUDBA: AMERICKÁ LIDOVÁ

TEXT: PAVEL LOHONKA

Přes den bejvám v kostele, spát chodím do postele a mám své-ho
příte-le, pro-há-ní mně ve-se-le. Ne-dáv-no mi u-trou-sil,
čtyři slípky zardou-sil. Vod sousedů ze statku na-kopli ho
do zadku. Ne-kop-te mi do psa, když na slípky hop,hop-sá.

2. Jednou hloupej Billy Wall
na pejska si počíhal
když mu večer pytláčil
utíkat už nestačil.

Zakopnul o nástrahu
nepřeskočil ohradu
chytil mého psa Pluta
a natřel ho do žluta.

3. Naposledy povídám
že se v něm už nevyznám
proč sousedům na zidky
skáče a rdousí slípky.

Až potkáte mýho psa,
jak do slepice kousá
prosím pěkně ve zmatku
nekopte ho do zadku.

POSLEDNÍ KLEKÁNÍ

ZPIVAJÍ MINNESENGŘI

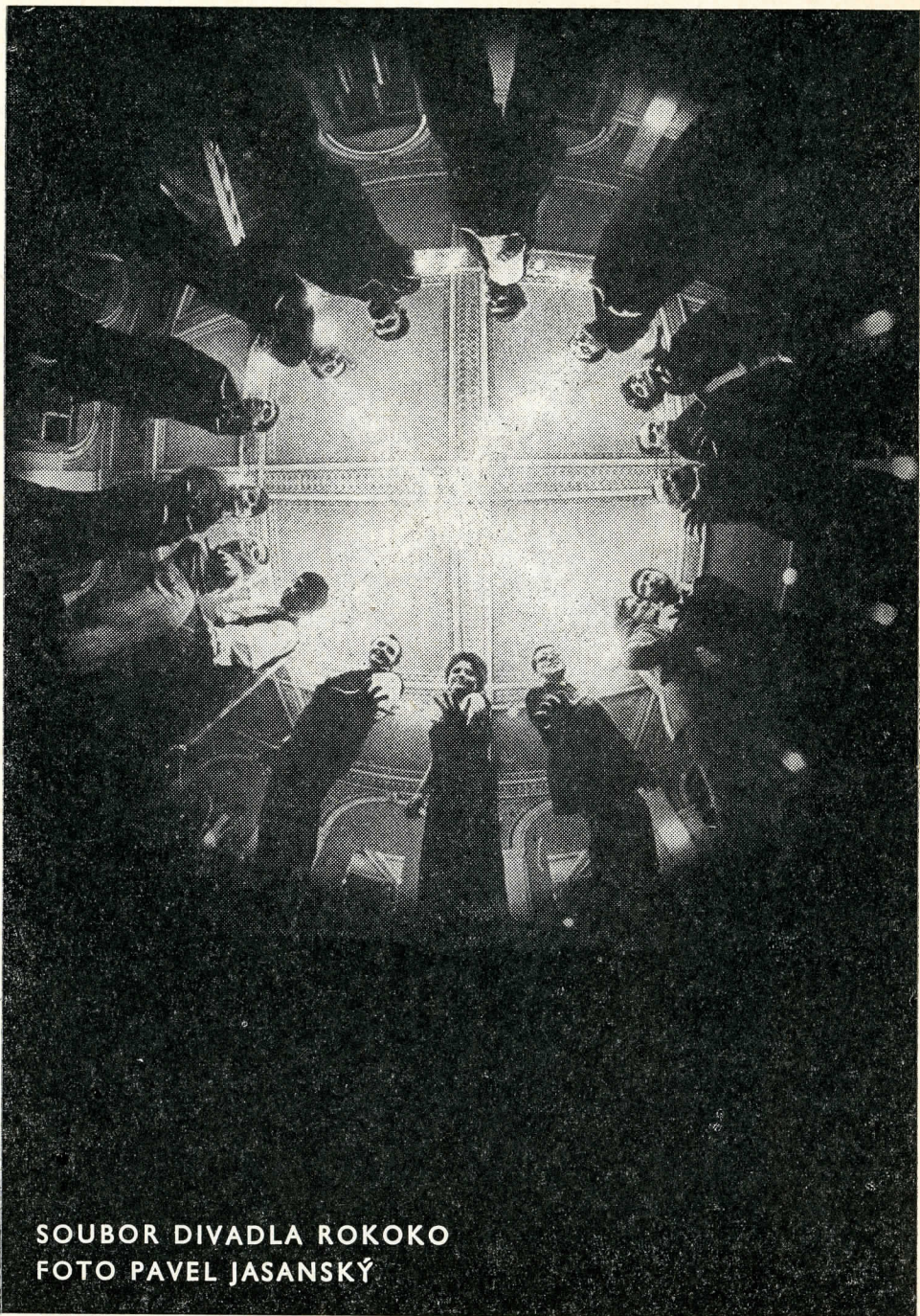
HUDBA: AMERICKÁ LIDOVÁ

TEXT: PAVEL LOHONKA

Na můj práh pa-dá stín už tak dlou-ho co má
být, co má být, tak jsem sáh po to-
bě ty má tou-ho dej sem pít, nech mě
být, že jak vím po-tr-vá tohle čas po-tr-
vá až ti kněz za-vo-lá kle-ká-ní ktvoji hře při-sa-
dí někdo kartu fa-leš-nou k po-zná-ní.

2. Po sobě zanecháš co tě mučí
(: co má být :)
jediná útěcha slzy v očích
(: to má být :)
ospalé nádraží, je tvůj dům zápraží
je tvůj práh rozbitej vod kroků,
co chceš víc z týhleť všední noci
co chceš víc, teď už nic.

3. Každý den přes můj dvůr její kroky
(: přichází :)
odněkud slyším zas stejný kroky
(: to má být :)
Pusť mne dál přes tvůj práh
nadešel už tvůj čas,
přišel den poslední klekání
jinej se postará vo tvý spaní
(: to má být :)

SOUBOR DIVADLA ROKOKO
FOTO PAVEL JASANSKÝ

Z PANTONU...

VYŠLA LP DESKA NÁVŠTĚVNÍ DEN ŠIMKA A GROSSMANNA. (UKÁZKY Z PŘEDSTAVENÍ DIVADLA SEMAFOR). CENA KčS 44.—.

PÍSNÍČKY DO KAPSY Č. 55 — MELODIE JOSEFA KOLÍNA Z REPERTOÁRU JOSEFA LAUFRA. (ZPÁTKY UŽ MĚ NEVOLEJ, DEVĚT A PŮL KLOBOUKU, TRAMVAJÁKEM PO SVÉ VŮLI, OZVĚNA, ÚTĚK A HLADOMORNY, TULÁK, HERODES KRÁL, TRETRA, VRHAČŮV POHŘEB, DLOUHEJ DĚŠŤ).

ZPRÁVA, ŽE NEJPOPULÁRNĚJŠÍ ANGLICKÁ BEATOVÁ SKUPINA THE BEATLES SE ROZPADLA MĚLA ZA NÁSLEDEK ZVÝŠENOU POPTÁVKU PO JEJICH PÍSNÍCH. VŠEM OBDIVOVATELŮM PŘIPOMÍNÁME, ŽE SI MOHOU KOUPIIT KNIHU BEATLES V PÍSNÍCH A OBRAZECH — AUTOR A. ALDRIDGE. OBSAHUJE ŘADU BAREVNÝCH KRESEB, FOTOGRAFIÍ A ORIGINÁLNÍCH TEXTŮ PÍSNÍ. KNIHU SI OBJEDNÁVEJTE VE VYDAVATELSTVÍ PANTON NA ADRESE: ŘÍČNÍ 12, PRAHA 1, TEL. 539 006, 539 019, 539 020.

NA TITULU
MARCELA LAIFEROVÁ
FOTO V. SOCHŮREK

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce: Jiří Beneš (ved. redaktor), Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Technická redakce: Jana Zubíková. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel.: 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p. závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo odevzdáno tiskárně v září 1970.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

TAK UŽ SE NÁM TA NAŠE HOLKA VDÁVÁ

HUDBA: JAROMÍR VOMÁČKA

TEXT: JIŘÍ VITINGER

© PANTON, PRAHA 1970

Tempo di valse
G7 Refr.

1.2. Tak už se nám ta na - še hol - ka vdá - vá -

- a ještě ne - dáv - no mě - la jen du - dlí - ka. Tak už se
- a - ni se ne - zdá - lo, že už je ve - li - ká.

nám ta na - še hol - ka vdá - vá, - -

G7 *1.C* *dále*
jó, mář-ná slá - va, vo - no to u - tí - ká. Ba

12 *Fine* *F* *C* *G*
jó, ba jó, ba jó, - čas, ten se

C *F* *C*
ne- za- sta- ví. - Ba jó, ba jó, ba jó, -

G7 *C* *Rep. at F. poi verse* *Verse*
dneska se slavná svat-ba sla- ví, Tak nos- te na stůl
Ne- věs- ta tro- chu

D7 *G* *C*
ku- řa- ta, až jsou tu z koste - la. Ženich je
zahřá - tá, ji- nak dost ve- se - lá.

G *D7*
mír - ně pobled- lý, - ten ještě ne- ví, do če- ho

G *C* *G* *A7*
spad. Svěd-ko- vé sot-va si do - sed-li, tak všichni

D7 *G*
kři- ší, že ma- jí hlad. A když je všech-ny

D7 *G*
na- sy - tí - sva-teb- ní - ko - lá - če,

C *G*
tá - ta se dá do pi - tí a

D7 *G* *S* *D.S. al Fine*
má - ma do plá - če.

DLOUHEJ DÉŠŤ

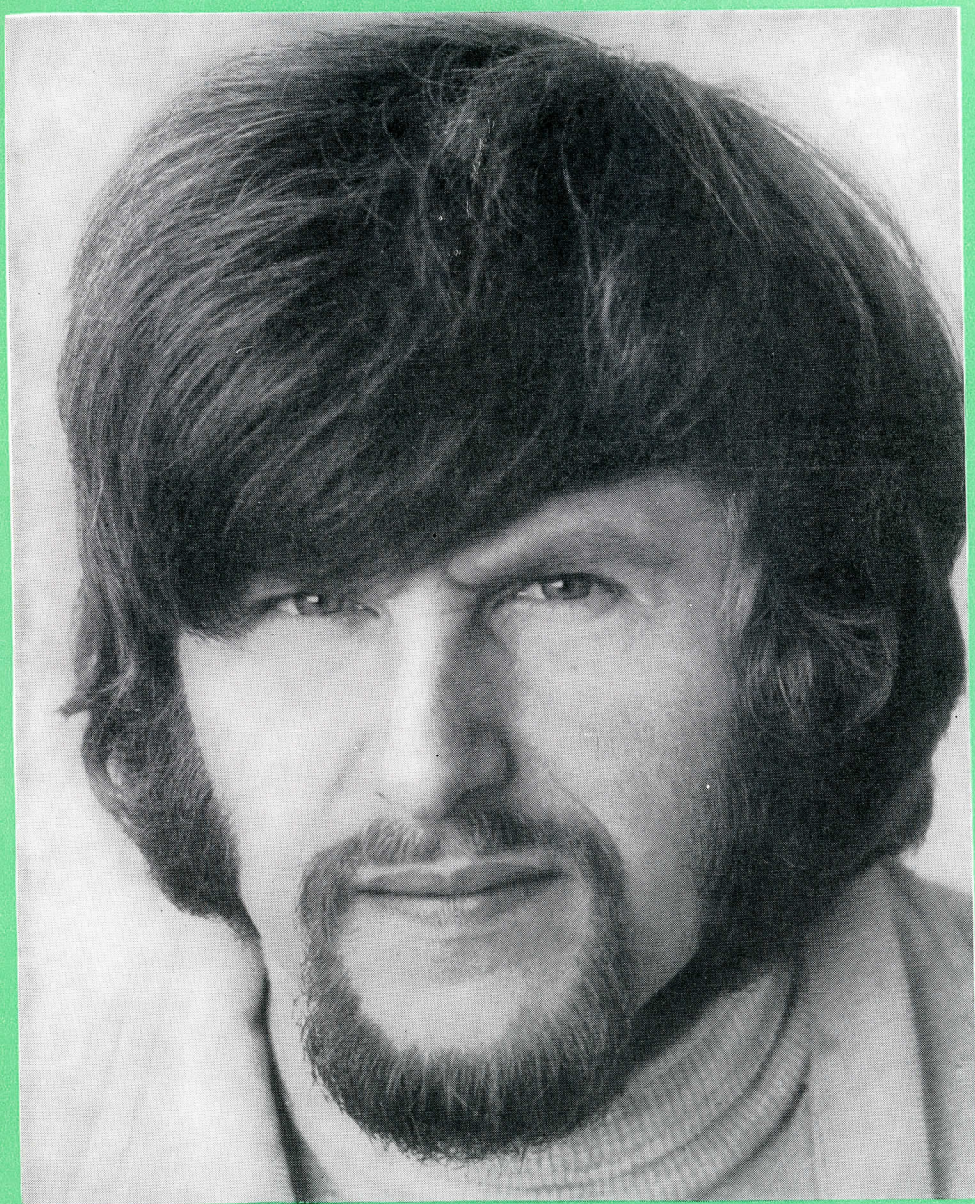
HUDBA: JOSEF KOLÍN

TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© PANTON, PRAHA 1970

Moderato

Děšť, dlouhý déšť městem táh, vi-o-lám sáh po strunách,
dlouhý déšť, tichej hráč. Děšť, dlouhý déšť pa-dal
nám, já a-le ptám se tě, ptám: byl to déšť, nebo pláč?
Máš ve vlasech dál svůj zvlhlej šál. Ten důkaz mi
po-dá: tvá láska je sa-má vo-da. Děšť,
dlouhý déšť - pa-dal nám, já přesto ptám se tě, ptám:
byl to déšť ne-bo pláč, á -
déšť ne-bo pláč?

JOSEF KOLÍN – SAXOFONISTA A SKLADATEL. ZAČÍNAL V PLZENSKÉM DIVADLE ALFA. JE VEDOUČÍM VLASTNÍ HUDEBNÍ SKUPINY PROMINENCE, PATŘÍ K NEJPILNĚJŠÍM SKLADATELŮM.

rms

MICHAEL
HOLM
FOTO
V. SOCHŮREK